

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΜΙΑ ΦΑΡΣΑ ΤΟΥ ΛΑΜΠΑ

Ο διευθυντής των Κατέρων της Γουιένης κ. Λαμπά εφημέζετο για τις φάρσες που έπαιζαν εις βάρος των δημοσιογράφων που τον έπεσεύοντο. Μιά μέρα εδέχθη την επίσκεψιν ενός Ίταλου δημοσιογράφου, ο οποίος του εδήλωσεν ότι είχε μεταβίη κατ' εντολήν της κυβερνήσεώς του για να γράρημ ένα εκαριώματα σχετικώς με τή ζωή των καταδικών.

Ο Λαμπά ετέθη άμέσως στη διάθεσιν του Ίταλου δημοσιογράφου και ανέλαβε να τον οδηγήσιν στα διάφορα διαμερίσματα των Κατέρων. Όταν ο Ίταλός ετελείωσε την ξενειά του κ' ετοιμαζόταν να γρη, ο κ. Λαμπά τον ερώτησε:

— Έ, λοιπόν, πώς σας φράντηκαν τά κάτεργα; Ποιές εινε ή εντυπώσεις σας;

— Η εντυπώσεις μου εινε άριστες, επανέλαβε ο Ίταλός δημοσιογράφος. Όλοι οι κατάδικοι σας έχουν ύψος ανθρώπου πολύ ευχαριστημένου. Ένας γέρος μονάχα είχε ύψος πολύ θλιβερό, όπως άντελήφθη.

— Ά, ναι, ξερό!... Έννοείτε τον Σαιν-Λεόν, είτε ο Λαμπά και ακιόντας μυστηριώδεις στ' αιώ το συνομιλητού του του διηγήθηκε την ακόλουθη φανταστική ιστορία:

— Άκούστε, φίλε μου, θα σας παρακαλέσω αυτά που θα σας πω να τα κρατήσετε μυστικά... Ο Σαιν-Λεόν, λοιπόν, αυτός εινε φυσικότατο να εινε δυνατός, γιατί, απλούστατα, εινε άδωος!

— Τότε γιατί τον κρατάτε φυλακισμένο;

— Διάβολο! Για να παρηγορηθώ και να κάθονται φρόνημα οι άλλα κατάδικοι. Δέν είπατε πως τους είδατε νάμα άπολύτως ευχαριστημένοι; Έ, αυτό συμβαίνει, γιατί συννοούν τή θέσιν τους με τή θέσιν του Λεόν κ' ευχαριστούνται γιατί δέν κατεδικάσθησαν κ' αυτοί άδικως όπως αυτός. Το μόνο δυσάρεστο στην ύπόθεσιν αυτή εινε ότι ο Σαιν-Λεόν εινε βαρεία άφορητός και θά πεθάνη πολύ γρήγορα!... Θα μεί χειριστή λοιπόν καινούργιος εάδωος. Έχω γράψει επανειλημμένως στο Παρίσι ζητώντας ένα τέτοιο κατάδικο... Και ξερετε τι μου άπαντούν από το Ύπουργείον; — Δέν βρίσκεται, λέει, κανένας. »

Ο Ίταλός δημοσιογράφος... έχαψε την τερατώδη ιστορίαν του Λαμπά κ' όταν γρήσε στη Ρώμη έγραψε εν έκτασει για τον εάδωος κατάδικο της Γουιένης, προκαλέσας την εδιδυμίαν των άναγνωστών του.

Όταν κατάλαβε τέλος την γάρα του, έγραψε στο Λαμπά ένα άπειλητικό γράμμα: «Θάδω στη Γουιένη, τοί'γραφε, για να σου τραβήξω τ' αυτιά!»

Και ο πνευματώδης Λαμπά του άπάντησε: «Με τά μυαλά ποΐχετε δέν θ' ά ρ ο β ε τ ε στη Γουιένη, θα... σάς φ έ ρ ο υ ν!»

ΚΡΗΤΙΚΕΣ ΜΑΝΤΙΝΑΔΕΣ

Καλά 'κανα κ' αγάπησα κοντά στη γειτονιά μου, κ' έχω τον ήλιο διάφορο και τά σκονιάτά μου.

Ψηλέ λιγγέ μου τσελετή με τις βλογιομοιμάδες, πέρασε από την πόρτα μου και πές δυό μαντινάδες.

Στό παραθύρι όπου είσα εσύ γαρφαλλιά δέν πρέπει, γιατί είσαι εσύ γαρφαλλιά κ' όπου έχει μάτια άς βλέπη.

Κλαίνε τά δέντρα και νερό και τά πουλιά γ' αέρα, κλαίνε κ' έμέ τά μάτια μου για σένα φύλα-μέρα.

Τό γιασεμί μαράνεται και πέφτει νεύλο-φύλλο, τον παντρεμένο άνθρωπο μήν τονε κάνης φίλο.

Έγώ αγαπά σας και τους δυό μόνο μη σκοποθήτε, και πάρτε τό μαχαίρι μου να με διαμοραστήτε.

τα. 'Ο άνεμος και ή βροχή έμαστίζονταν τό χόρτο και τά δέντρα. Πύρινα φρέδια διασχίζαν τά σύννεφα στο σκοτεινό ούρανο. Ο Γεράφδος σφίγγει ακόμα άπάντο στο στήθος του την πέτσινη τσαντα...

Έξαφνα όμως πετάγεται επάνω με μιάς... Ένας κεραυνός θαρραξεί και τον χτύπησε στο κεφάλι. Όρμησε έξω, ο σκύλλος του τον ακολουθά και άλλατά όλοένα. Μά ή άστραξιά, ή βροντές, οι κερανοί, στήνουν ένα μακιβριο χορό γύρω του...

Την άλλη μέρα οι χωριάτες του Όοστμαλ βόηκαν τό πτώμα του τοσπάνου στην κοιλάδα. Το είχε μαρσίσει ο κεραυνός, ή φωτιά του τοσπάνου! Στο στήθος του εσφίγγει ακόμα την πέτσινη τσαντα. Δέπλα του κ' ο σκύλλος του κοιτότανε νεκρός. Στην κοιλάδα βόηκαν και τό πτώμα του ταξειδιώτη. Και ή ιστορία μαυτεύηκε. Εινε μια από τις παραδόσεις της Φλαμανδίας ή ιστορία του Γεράφδου, που έγινε έμπρηστής και δολοφόνος.

ΑΝΡΙ ΚΟΝΣΙΑΝΣ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο ποιητής και ο εφευρέτης

Πρό μηνός συνεληρόθησαν σαράντα χρόνια άπ' την ήμέρα που πέθανε ο περίφημος Γάλλος ποιητής και διηγηματογράφος Βιλλέ ντε Λ' Πι Άντάμ. Έπί τή εικόναία αυτή ο φίλος του Λεόν Ντεφρόν δημοσίευσε στο φιλολογικό «Εσμή της Γαλλίας» μερικώς άναμνήσεις του σχετικώς με τις τελευταίες του στιγμές.

Μεταξύ των άλλων διηγείται εκεί, ότι, χωρίς στην εδσπλαχμία μερικών φίλων του, ο συγγραφέας των «Σελήρων Διηγηματογράφο» δέν άπάσθε μέσα στην αθλιότητα σαν τον τελευταίο Ζητιάνο. Ο φίλος του Βιλλέ ντε Λ' Πι Άντάμ, και ιδιαίτερος ο μέγας ποιητής Μολιέρη, ή Ζυτ και ο Άλέξανδρος Δουμάς υίός, μόλις εκείνος έπεσε άρρωστος και ή κατάστασιν του άρχισε να προκαλή άνησυχίες, διοργάνωσαν ένα έθρονο και έτσι κατώρθωσαν να του εξασφαλίσουν στέγη, τροφή και περιποίηση, γιατί, ως γνωστόν, προηγουμένως κωμόταν κέτος άπ' τις γέφυρες του Παρισιού, στερούμενος και αυτού του ρωμού του. Την έποχή εκείνη βρισκόταν στο Παρίσι και ο περίφημος Άμερικανός εφευρέτης Έδισον. Οι φίλοι λοιπόν του έτοιμοθανάτου άπειθύνησαν και σ' αυτόν, ελπίζοντας ότι θα συνεισέφερε ευχαρίστος, γιατί ο Βιλλέ τον είχε άποθανάσει σ' ένα έργο του, τή «Μέλλουσα Εύω». Μά ο Έδισον, μόλις δού έβλεπε την σχετικά παλαιή ηλικία, τότε ελε:

— Δέν μου περισσεύει ούτε μια πεντάρα για ένα τεμπέλη!...

Μία προφητεία που δέν πραγματοποιήθηκε

Εινε γνωστόν ότι οι δυό μεγάλοι Γάλλοι ποιητά του παρελθόντος αιώδους, ο Βιστου Ουγκώ και ο Άλφρέν ντε Μυσσέ, ήσαν τακτικώμα επί πολλά χρόνια, μι κανείς δέν ξερε την άφομή του καργά τους αΐτού. Μαθέτε την λοιπόν: Ένα βράδυ, κατά τό 1835, ο Μυσσέ και ο Ουγκώ παρητήρησε στο Μυσσέ, ότι τά ποιητά του θα κερδίζαν πολύ αν εφόσσεγε περισσότερο την προσοχία των στήνων του.

Άμέσως ο Μυσσέ θήμωσε και διακόπτοντάς τον άπότομα, του ελε:

— Μή μου ψέγετε τους στίχους μου!... Οι στίχοι μου και μετά ένα αιώνα θα εινε γνωστόι σ' όλο τον κόσμο, ενώ οι δικοί σας θα έχουν λησμονηθή έντελώς...

Έκατό σχεδόν χρόνια έχουν περάσει από τότε, μά ούτε τά ποιήματα του Ουγκώ λησμονήθηκαν, ούτε και του Μυσσέ...

Η φιλαργυρία ενός συγγραφέως

Η φιλαργυρία του Λουί Μενάο, Γάλλου συγγραφέως και ποιητού του τέλους του περασμένου αιώδους, ήταν παροιμιώδης. Μπορείτε λοιπόν να φαντασθήτε την εκλιηξία του μεγάλου ποιητού και φίλου του Λεζόντ ντε Λιλ, όταν μια μέρα τον άκουσε να τον προσκαλή σέ γεύμα. Ότισόο, δέχτηκε πρόθημα, ευχαριστώντας τον για την ευγενειά του, και τον άκολούθησε. Μά ο Μενάο, αντί να τον οδηγήσει σέ κανένα ρεστοράν, τον παρήσεσε προς τους κήπους του Λουξεμβούργου, όπου άνοιξε μι άτελείωτη κουβέντα μαζί του. Το μεσημέρι είχε περάσει πια, ο Λεζόντ ντε Λιλ πεινούσε, μι ο Μενάο εξακολουθούσε τή φλαγγία του, χωρίς καμμιά διάθεσιν να τελειώση καμμιά φορά. Τέλος ο Λεζόντ ντε Λιλ δέν έκατηθήκε και του ελε:

— Μου φαίνεται πως εινε πια ώρα για τό γεύμα... Ποι θα φάμε; ...

— Μά... νά... εκεί!... του άπάντησε ο Μενάο, δείχνοντάς του ένα πάγκο του πάρκου και βγάζοντας από την τσέπη του μια εφημερίδα, μέσα στην όποία ήσαν τυλιγμένα δυό κομμάτια ψωμιού και λίγο κεφαλοτύρι, τά μόνα φαγητά του... πλουσίον αΐτου γευματός!...

ΠΩΣ ΘΑ ΕΛΕΥΤΟ ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

Ο πρόκηψη ντε Λιγν έλεγεν ότι ο θεσμός του γάμου έπρεπε να μετατραπή σ' ένα είδος πολυετούς ένοικιάσεως της συζύγου, με δικαίωμα του ένοικιαστού ν' αγοράζη τό ένοικιαζόμενον, εάν τό εφύρασε τό γούστου του.